

ter for det fulde lånebeløb, hvis det bliver aktuelt at skulle indfri lånet, fordi låntageren vil sælge sin andel af ejendommen. Den foreslåede afgrænsning af låneadgangen forekommer derfor ikke at ville åbne op for tilstande, der giver anledning til særlige betænkeligheder.

Man kan sige, at der med forslaget til ny § 1, stk. 5, i loven om lån til betaling af ejendomsskatter er taget højde for, at flere personer i en husstand kan have fordelt betalingen af ejendomsskatterne imellem sig i et andet forhold end det, hvori de ejer anpart i ejendommen.

Når man vil tage hensyn til dette forhold, er det naturligt at gøre det i den generelle form, det er sket i lovforslaget. Hvis man ikke vil acceptere de konsekvenser, det kan medføre i visse tilfælde, så må modstykket være, at man holder sig til en løsning, hvor-

efter en delejer kun kan få lån til den del af ejendomsskatterne, der svarer til den pågældendes andel af ejendommen. Det ville på den anden side medføre, at personer, der samlever i ægteskabslignende forhold, ikke ville kunne få lån til betaling af ejendomsskatter i samme omfang som et ægtepar.

Der kan naturligvis i princippet tænkes mellemløsninger, der så skulle være baseret på en konkret vurdering af den indbyrdes fordeling af betalingen af ejendomsskatterne, som samejerne opererer med. Men det forekommer ikke realistisk i praksis.

Alt i alt vil jeg herefter fortsat mene, at bestemmelsen i § 1, nr. 4, i L 167 er udtryk for en rimelig løsning i relation til spørgsmålet om fordelingen af ejendomsskatterne mellem flere ejere, og at der ikke skulle knytte sig afgørende betænkeligheder til denne løsning.